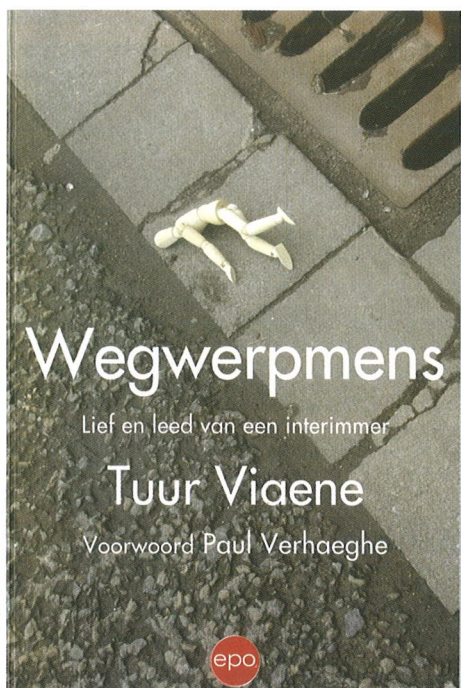

IS DE ARBEIDSMARKT EIGENLIJK WEL GASTVRIJ?

AUTEUR: Tuur Viaene

UITGEVER: EPO

PRIJS: € 17.95

PAGINA'S: 157

ISBN: 978 94 91297 65 6

Wegwerpmens, lief en leed van een interimmer

De participatiewet is kort geleden door de Tweede Kamer goedgekeurd en wellicht beslist de Eerste Kamer er niet anders over, zodat die wet vanaf 1 januari 2015 in werking gaat. Nederlandse gemeenten krijgen er opnieuw extra verantwoordelijkheid bij in het sociaal domein. Mensen met een arbeidshandicap krijgen minder snel toegang tot een uitkering en worden vooral gestimuleerd om op de normale arbeidsmarkt werk en inkomen te vinden. Het aantal plaatsen bij sociale werkplaatsen wordt van ongeveer de huidige 100.000 naar 30.000 teruggebracht. Prima ambities, want een baan op de normale arbeidsmarkt is in meerdere opzichten aantrekkelijker dan een uitkering of gesubsidieerde baan. Het uiteindelijke resultaat van de wet zal bepaald worden door de manier waarop burgers met een arbeidshandicap begeleid en gestimuleerd kunnen worden richting die normale banen, en in welke mate die arbeidsmarkt gastvrij is voor mensen met een vlekje. Enkele jaren geleden konden we al het boek van Gunter Wallraff lezen, *Heerlijke nieuwe wereld* (2010). Vermomd als laaggeschoolde oudere werknemer ging deze Duitse journalist aan den lijve ervaren hoe het met de gastvrijheid van de Duitse arbeidsmarkt is gesteld. Uitermate boeiende verhalen, maar niet om vrolijk van te worden. Afgelopen maand kwam het boek *Wegwerpmens* uit met daarin de ervaringen van de Vlaming Tuur Viaene. Niet vermomd, maar wel met universitair

diploma, in een regio met een actieve arbeidsmarkt, bereid tot elk soort werk, een verantwoordelijke jonge vader. Wat hij meemaakt in zijn zoektocht naar een 'normale baan', houd je niet voor mogelijk. Het 'nieuwe werken' blijkt synoniem voor een arbeidsmarkt waar elk greintje respect voor werknemers verdampt is. Werken bij een meubelfabriek, een tapijtenfabriek, een houthandel, een fabrikant van ziekenhuismiddelen, de voedingsindustrie, ... het klinkt gevarieerd maar komt telkens op hetzelfde neer: weinig loon, nog minder respect en al helemaal geen zekerheid op werk volgende week. Doet Nederland het beter van Duitsland en Vlaanderen inzake gastvrijheid van de arbeidsmarkt? Of sturen we al die burgers met een arbeidshandicap richting uitzichtloze ambities? Uit eigen omgeving weet ik helaas dat Nederlandse werkgevers (en sommige naaste collega's) ontslag alleen maar toejuichen om een flexibeler bestand van werknemers (en eigen doorgesloten ambities) te bereiken. Cynisme is een te mooi woord voor hun houding. Wie had het over gastvrijheid??? Deze participatiewet wordt maar geloofwaardig als er meer druk is op werkgevers om mensen met een arbeidshandicap in dienst te nemen dan op die mensen om een baan te zoeken. Vorige generaties hebben gevochten voor rechtszekerheid van werknemers, maar het lijkt steeds minder te betekenen, ook zonder arbeidshandicap. Sociaal Nederland, 'waer bestu bleven?'